

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Άπο τὸ περίφημο εἶδελό τοῦ συνουδούκωντος τὸν Ὀθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαρῶ ἀξιωματικῶ Χριστοφῆρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΛΑ, ὅπως λέει ὁ Σίλλερ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνει μὴ ἀνώνια συνθήκη μετὶ τῆς δυναμείας τῆς Μοίρας κ' ἡ δυστυχία ἐρχεται γρήγορα.

Ἔτσι, μόλις μπήκαμε στὸν ὄρμο, ἔνας τρομερὸς ἄνεμος, φυσώντας ξαφνικά ἀπὸ τὸ Βορρῆα, σήκωσε τὰ κύματα σὲ τεράστιο ὕψος. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ σκέπασε τὴν «Ἀρτεμισία» καὶ τὴν ἔκανε νὰ γείρει ἐντελὸς πρὸς τὸ πλάι.

—Βοήθεια! Ἄη Νικόλα! Βοήθεια! φώναξαν ὁ πλοίαρχος κ' οἱ ναῦτες.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, δεύτερο τεράστιο κύμα χτύπησε τὸ καράβι μας, τοῦ ἔσπασε τὸ κατάρτι, τὸ κλόνισε ὀλκλήρη καὶ τὸ ἔριξε ἐπάνω στοὺς βράχους.

Ὅλοι ἀναπνῆσαμε τότε. Ἐγώ, μέσα στὴν ταραχὴ μου, ἀρπαξά τὸ μανδύα μου καὶ ριχτήκα στὴ θάλασσα, Βυθίστηκα ἀμέσως βαθεῖα, ἀλλὰ γρήγορα τὸ νερὸ με σήκωσε στὴν ἐπιφάνεια καὶ με τὸ δεξιὸ μου χέρι ποῦ ἦταν ἐλεύθερο, ἀρχισα νὰ κολυμπῶ πρὸς τὴν ἕρῃ, ἡ ὁποία ἀπλώνονταν μπροστὰ μου.

Εἶπα τότε κ' ἄλλους τέσσερες ἄνδρες νὰ κολυμπᾶνε κοντὰ μου. Ἦσαν στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν ἴδιο ὁρμὸ σωτηρίας με μένα.

Στὴν ἀρχὴ προχωροῦσαμε γρήγορα. Ἄλλὰ σὲ λίγο νοιώσαμε τῆς δυναμείας μας νὰ ἐξαντλοῦνται. Ἐγὼ μάλιστα εἶχα ἀρχίσει νὰ γάνω τῆς δυναμείας μου, ὅταν ἔξαφνα τὸ γόνάτο μου χτύπησε στὸ βυθό. Δὲν εἶχαμε ἀνὰ τιληφθῆ πὼς τὰ νερά ἦσαν πολὺ ρηχὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο κ' ὅτι μόλις ἔφταναν ὡς τὴ μέση μας.

Ἄνορθωθήκαμε τότε καὶ προχωρήσαμε. Ἐπιπνῆσαμε ἔτσι πρὸς τὴν ἕρῃ. Ὅταν πατήσαμε σὲ στερεὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ χάσουμε στιγμή, κάναμε τὸ γύρο τοῦ μικροῦ ὄρμου καὶ τρέξαμε στὸ μέρος, ὅπου εἶχε ναυαγήσει ἡ μπρατσέρα μας. Εὐτυχῶς ὄλοι οἱ σύντροφοί μας κ' οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶχαν σωθῆ. Εἶχαν μάλιστα καταρβώσει νὰ βγάλουν στὴν ἕρῃ καὶ ὅλα τὰ δῶλα μας καὶ τὰ πράγματά μας. Τὸ μόνο θῆμα τοῦ ναυαγίου ἐκεῖνο, ἦταν ὁ φτωχὸς τιμονιέρης Δημήτρης, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἀρπάξει τὰ κύματα.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶται ἀναίφανα μιά μεγάλη φωτιά με ξύλα ποῦ βρήκαμε στὴν παραλία. Μὰ ἡ φωτιά αὐτὴ μέγα σὲ μερικὲς στιγμὲς φούνησε τόσο πολὺ, ὥστε κανένας μας δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἄν καὶ ὄλοι, μουσκεμένοι καὶ θῶς εἴμαστε, τρέμαμε κ' εἶχαμε ἀμεση κ' ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ζεσταθῶμε. Καθὼς μάλιστα μὲν χτυποῦσε ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος ποῦ φυσοῦσε ἀκόμα δυνατὸς, τὰ μέλη μας εἶχαν ἐξυλίσσει... Γι' αὐτὸ δὲν ἐκάναμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τρέχουμε γύρω ἀπ' τὴν φωτιά, γιὰ νὰ ξαναρχίσω με τὴν κίνηση ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἐντομεταξὺ, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τόσο ὁ ἄνεμος κ' ἡ τρικιμιά κόπαζαν. Ἡ σελήνη εἶχε βασιλεῦσει πειὰ καὶ μιά φωτεινὴ ζώνη αὐλάκανε τὴν ἀνατολή, προαναγγέλλοντας τὸν ἔρχομό τῆς ἡμέρας. Τὰ σύννεφα εἶχαν σκορπίσει κ' ὁ οὐρανὸς καθάριζε.

Εἶχαμε σωθῆ, ἀλλὰ ἡ θέσι μας δὲν ἦταν καθόλου ζηλευτή. Βρισκόμαστε ὅ' ἕνα ἐρημονήσι καὶ δὲν ἵππορούσαμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε με τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ποῦ τὴν ἀπέτανε. Ἡ μικρὴ βάρκα τοῦ πλοίου εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς φρικώδους ἐκείνης νύχτας.

Ὅταν ἐξημέρωσε κάναμε ἕνα συμβούλιο κ' ὁ καπετὰν Νικόλας ἐπρότεινε ὡς μόνη λύσι νὰ διαπεραιωθῆ κάποιος στὴν ἀντικρινὴ στερεὰ κολυμπώντας.

Ἐξαφνα ὅμως τότε ἀκούσαμε ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ νησιοῦ δυνατὲς κραυγὲς καὶ εἶδαμε φηλὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποῦ μας προσκαλοῦσαν νανεθούμε ἀπάνω. Ὅλοι τρέμαμε ἀμέσως καὶ τότε οἱ στρατιῶτες μὰς ἔδειξαν μιά μικρὴ πολεμικὴ γολεττα ποῦ εἶχε Ἑλληνικὴ σημαία καὶ ποῦ λοξοδρομοῦσε μέσα στὸν κόλπο.

Ὅλοι τότε ἀρχισαμε νὰ φωνάζουμε δυνατὰ γιὰ νὰ προκαλέσουμε τὴν προσοχὴ τοῦ πληρώματος τῆς γολεττας. Βλέποντάς το αὐτὸ ὁ πλοίαρχος διάταξε ν' ἀναρῆθῃ μιά δυνατὴ φωτιά

καὶ συγχρόνως, βγάζοντας τὴ μεγάλη κ' ὀλόλευκη βάρκα, τὴν ζετύλιξε καὶ τὴν ὕψωσε σ' ἕνα κοντάρι σάν σημαία...

Ἔτσι, πετύχαμε αὐτὸ ποῦ θέλαμε. Σὲ λίγο εἶδαμε τὴ γολεττα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ νησί μας καὶ τότε μὴ κραυγῆ ἀγαλλιάσεως ἀντήχησε κ' ὄλοι κατεβήκαμε κάτω τρέχοντας. Ἐπειτ' ἀπὸ μιά ὄρα περίπου, ἡ γολεττα «Καραϊσκάκης» ἀγκυροβολοῦσε στὸν ὄρμο τοῦ νησιοῦ. Ὁ Ὑδραῖος πλοίαρχος τῆς, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Λάζαρος, βγήκε ἐξω καὶ μετὰ μὴ προθυμία προσεφῆρῆ νὰ μὰς πάρῃ ὄλους στὴ γολεττα τοῦ καὶ νὰ μὰς ἀπουβιάσῃ στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ μας.

Ἦταν σχεδὸν μεσημέρι, ὅταν ἐπιβιβαστήκαμε ὄλοι στὸν «Καραϊσκάκη», παίρνοντας μαζί μας ὅ,τι εἶχε διασωθῆ ἀπὸ τὸ φορτίο τῆς «Ἀρτεμισίας».

Ὁ ἄνεμος μὰς βοήθησε καὶ κατὰ τὸ βράδυ ἀγκυροβολοῦσαμε στὸ λιμάνι τοῦ Γαλατσειοῦ.

Ἡ ἀφιξί μας ἐτύπησε ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς μικρῆς πόλεως. Παντὲ ἔλαψαν φῶτα, τὰ καφενεῖα ἀνοίξαν, μὰς ἔφεραν μετὰ προθυμία τρόφιμα καὶ τέλος ἀναίφανα μιά μεγάλη φωτιά στὴν παραλία, στὴν ὁποία ἀρχισαν νὰ ψήνουν ἀρνιά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ περάσαμε τὴ νύχτα μὰς σὲ διάφορα γαλαξειδιώτικα ὄπια, πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἄμφισσα.

Κ'.

ΣΤΗΝ ΑΡΑΧΩΒΑ. — Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ.—ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΜΑ.—ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΒΡΟΧΗ, ΚΤΛ.

Στὴν Ἄμφισσα δὲν ἔμεινα πολλὲς ἡμέρες. Ἐπικεφαλῆς ἑνὸς ἀποσπάσματος πενήντα ἀνδρῶν, τράθηξα τὴ μεθεπομένη τῆς ἀφιξέως μου γιὰ τὴν κοιλίδα ποῦ βρισκόται κοντὰ στὸν Παρνασσό. Εἶχαμε ἐντολή νὰ πάμε στὴν Ἀραχῶβα γιὰ νὰ φυλάξω ἀγρυπνα τὰ μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Λεβαθίας περάσματα. Γιὰτὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχαν φανθῆ συμμοριές κακοποιῶν σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ λήστευαν τόσο διαβάτες.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔπειτ' ἀπὸ μιά ἐπιπονη πορεία σὲ δύσθετες ἀνφοριές, περάσαμε τὴ χαράδρα τῶν Δελφῶν καί, κατὰ τῆς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, φτάσαμε στὴν Ἀραχῶβα, τῆς ὁποίας πὰ ὀμορφα λιθόκτιστα σπιτία ὑψωνόντουσαν ἐπάνω στοὺς βράχους τοῦ Παρνασσοῦ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραχῶβης μὰς δέχτηκαν με μεγάλη ἐγκαρδιότητα κ' ὁ γέρο διδάσκαλος τῆς κομποπλεως μ' ὠδήγησε στὸ σπίτι τοῦ ἀρχικοῦ Καπετὰν Θανάση, ἀφοῦ προηγουμένως μοῖρασα τοὺς στρατιῶτες μου σὲ διάφορα καταλύματα.

Ὁ Καπετὰν Θανάσης ἦταν ἕνας ψηλὸς, πιολὺς κ' εὐρύστερος γέρος, τραγὸς κ' εὐκίνητος, ποῦ στεκόταν γερὰ ἐπάνω στὰ πόδια του. Μετὰ προσάφνησε φιλικὰ καὶ μ' ὠδήγησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ του. Μήκαμε ὅ' ἕνα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο, ποῦ ἔπιανε ὅλη τὴν ἔκταση τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε κανένας μεσότοιχος. Ἐπίσης ταβάνι δὲν ὑπῆρχε καὶ φαίνονταν τὰ δοκάρια τῆς στέγης. Τὰ παράθυρα ἦσαν χωρὶς τζάμια. Σὲ κάπως πλευρὰ τοῦ δωματιοῦ ὑπῆρχε κ' ἀπὸ ἕνα τζάκι, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα μόνον ἦταν ἀναμμένο. Συχνὰ ὄμως τὰ ἀνάβουν ὄλα, γιὰτὶ στὸ ὕψος ἐκεῖνο, κάνει τόσο κρύο τὸ χειμῶνα, ὥστε ἡ φωτιά τοῦ ἑνὸς μόνον τζακιῶ δὲν φτάνει γιὰ νὰ θερμάνῃ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ.

Κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι καθόταν ἡ σύζυγος τοῦ Καπετὰν Θανάση, μιά γρηὰ ὀψηλὴ κ' εὐρωστία, κ' ἔμεινε, σὲ δύο μακριές σοῦβλες, καμμιά εἰκοσαρῖα τίχλες, τῆς ὁποίας εἶχε σκορπώσει στὸ κινῆσι ὁ ἄνδρας τῆς. Γῆ γρηὰ βοηθοῦσε καὶ μιά νέα ροδοκόκκινη, ἑκαδὴ περίπου χρόνων.

Ἡ γρηὰ με κούτιζε μετὰ ἀπειρο θαυμασμό, καθὼς ὁ Καπετὰν Θανάσης τῆς εἶπε :

—Κατέρινα, σοῦ φέρνω ἕνα Βαυαρὸ ἀξιωματικὸ φίλο.

Τότε ἐκείνη με προσάφνησε φιλικὰ καὶ μὸ πρόσφερε ἕνα ποτηράκι μαστίγια. Κατόπι ἡ νέα κόρη μὸ ἔφερε γλυκὰ σταφύλια, φρεσκοαρμεγμένο ἀγγελαδινὸ γάλα καὶ μερικὲς τηγανιτὲς ἄσπρες καὶ μαλακὲς, ποῦ καταγοιττεύσαν τὸ πειναμένο στομάχι μου. Ὁ Καπετὰν Θανάσης ἔφερε κ' αὐτὸς ἕνα μακρὸ ταμπουκὶ ἀπὸ μαυραγκάθια καὶ μὸ τὸ πρόσφερε.

Σιγὰ-σιγὰ, καθὼς ὁ ἥλιος βασιλεύει πίσω ἀπ' τὸ Κιθαίρων, τὸ δωματίο γέμισε ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες, ἐφήβους, κορίτσια καὶ παιδιά.

(Ἀκολουθεῖ)